

Na mojem hrobečku
rozmarýnek roste,
věterský děvčátka
vínky z něho neste.

Ale vy ne všechny,
enom ta nekerá,
kerá má na vojně
synka za galána.¹⁾

Kerá má děvečka
na vojně synečka,
nechaf se podívá
zrána do slunečka.

Zrána do slunečka,
večer do měsíčka,
ona tam uvidí
svého šohajíčka.

Bude-li modravý,
bude šohaj zdravý,
bude-li červený,
bude šohaj v zemi.²⁾

¹⁾ od kterých sem nosiu
perečko zelené.

²⁾ Bude-li krvavý,
bude porúbaný,
bude-li zmodralý,
bude pochovaný.

Já sem pohledala
večer a i ráno.
Šak sa mi slunečko
dycky pěkné zdálo.

A jak sem pohledla
v noci do měsíčka,

hned sem tam uhledla
v krvi šohajíčka.

A hned mně polély
slzy moje líčka,
že mně tam zabili
na vojně synečka.

1658.

Ze Zábřehu u Ostravy

Můj mi-ly, rozmi-ly, kaj si se mi podziul, a-ni cě ně - vi-dać, a-ni cě ně-slychać, či si se u - to-piul?

[: Můj mily, rozmily,
kaj si se mi podziul? :]
Ani cě něvidać,
ani cě něslychać,
či si se utopiul?

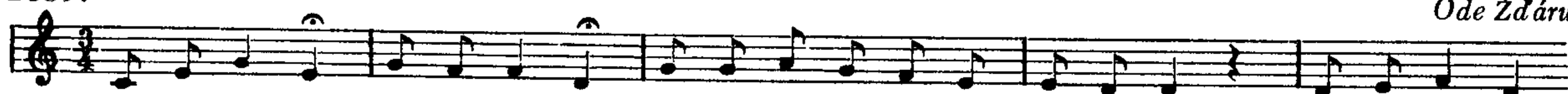
Něutopil sem se,
ale sem na vojně;
ma mila, rozmila,
jak půjdzěš z kostela,
pomodli se za mně.

Ona se modlila!
Před arendu stala,
s inšimi galany,
s inšimi galany
sobě rozmluvala.

766. ROZLOUČENÍ SE

1659.

Ode Žďáru

Je - ště je - dnou na ro - zchodnou tou - to ste - zci-čkou si po - spí - šim; co mně ře - kne

tvůj ta - tí - nek, je - ho slo - va vy - sly - šim.

Ještě jednou na rozchodnou
touto stezčičkou si pospíšim;
co mně řekne tvůj tatínek,
jeho slova vyslyším.

Řekne-li mně: Můj synečku,
darmo říkáš o mé dítě;
zatočím se na koníčku,
s Pánem Bohem tu buďte.

Děvče pro pláč nemluvalo,
podalo mně pravou ručičku:

Dyž to jinač byt nemůže,
s Pánem Bohem, synečku.

Dyby vrata mluvit mohly,
u kterejch sme spolu stávali,
ony by vám pověděly,
jak sme se milovali.

Dyby stezka mluvit mohla,
po které sme spolu chodili,
ona by vám pověděla,
jak jsme se milovali.

Tamhle jedou dva husaři,
mají oba koně sedlaný:
Sedlejte mně koně mého
a já pojedu s vámi.

A jak na koníčka skočil,
bílým šátkem sobě zatočil:
S Pánem Bohem, moje milá,
pěkně se ti poroučím.